

П е р е щ ь

БУДІВНИЦТВО
ШКОЛИ-
СЕМИРІЧКИ

— Соромно, Іване Петровичу! Ваш син десятирічку з відзнакою закінчив, а ви за цей же час семирічки не змогли закінчити!

СЕРЕНАДА ДЯДІ САМА

ЛИСТ ГОЛОВІ ВИКОНКОМУ ПРОСКУРІВСЬКОЇ МІСЬКОЇ РАДИ
ДЕПУТАТІВ ТРУДЯЩИХ ТОВАРИШЕВІ КРИВОРУЧКУ Д. І.

Здоровенькі були, вельмишановний Дмитро Ілліч!

Даруйте нам, що вдираємося до Вас у неприйомний день і наби-
ваємося на відверту розмову. Самі Ви в цьому винні. Істинно так —
самі!.. Дуже Ви нас підвели, Дмитро Ілліч. Підвели так, що ми, на-
віть, не знаємо, з якого боку й приступати до розмови...

Коли Ви стали на чолі виконкому Прокскурівської міської Ради
депутатів трудящих, ми сподівалися, що першим кроком Вашої бур-
хливої діяльності на цьому відповідальному посту буде рішучий роз-
рив з традиціями Ваших попередників. Ми вважали, що Ви одразу з
жаром візьметесь за благоустрій Прокскурова, за ремонт житлового
фонду, а не за вибір особняка для власної резиденції, як це робили
Ваші попередники. Ми гадали, що Ви (принаймні до розширення жит-
лового фонду міста) задовольнитесь комунальною трикімнатною квар-
тирою, у якій Ви так щасливо проживали досі.

Ми думали, що Ви з головою поринете в міські справи. Що під
Вашим керівництвом обласний центр перетвориться на зразкове, впо-
рядковане місто нашої республіки. Що про Вас з пошаною говорити-
муть у Прокскуріві: «Оце голова! Всім головам голова!» Ми гадали...
Та не так сталося, як гадалося.

З прикрістю констатуємо, що й Ви — раб традицій. Виявилось,
що й Ви почали діяти за традиційним шаблоном: першого ж дня нака-
зали подати собі особняк. І Вам подали його! Виселили звідтіля дві
сім'ї. А щоб дати притулок виселеним, довелося потурбувати ще дві
сім'ї: одну кудись переселити, другу ущільнити.

Але Ви не вдавалися в такі «дрібниці». Все це по щучому велін-
ню робив начальник житлового управління Коштенко. Йому не вперше
влаштувати особняки для батьків міста. З досвідом людина!..

Капітальним ремонтом Вашої резиденції керував інженер житло-
вого управління Мірошниченко. До речі, цей недотепа трохи не зіпсу-
вав Вам новосілля. Подумати тільки: у нову ванну кімнату він по-
ставив... стару ванну! Добре, що Ви своєчасно помітили це блюзнір-
ство і наказали негайно дістати нову.

Сподіваємось, що Ви запросите нас на новосілля. Там, за келехом
доброго вина, ми з задоволенням послухаємо Вашу розповідь про те,
як це 20 тисяч карбованців, витрачених на ремонт Вашого особняка,
було проведено у Вас по бухгалтерії, як 9 тисяч? Послухаємо і про
те, як за гроші, витрачені на санітарну очистку дворів у домоуправах
№ 1 та № 11, Вам на ринку купили нову ванну. І про життя погово-
римо з Вами. Про виборців, які не розуміють відповідальних поривів
Вашої душі і в'януть до Вас з ремонтами квартир, з усякою іншою
буденщиною. Про все поговоримо.

По сій мові бувайте здорові, Дмитро Ілліч!
Прийміть привіт од щирого серця.

Від Вашого ПЕРЦЯ.

З океану суне плавом
Над Європою хмаринь,
На підмаршаллських держави
З високоності кида тинь.

То за хмарність заховається,
То появить зимний лик,
Наче долар, підкрадається
До Європи молодик.

Чий коханець там зітхає,
Хто, звиваючись хлицем,
Бомбу атомну ховає
Під жуанівським плащем?

Товстопикої Іспанки
Чути шепіт: — Ох, ООН! —
Давня шкура — донья Франко
Обіперлась на балкон.

— Ти мій кумир!
Ах, що нам мир!

Скинь мантилью, наудильо
І з'явись моїм очам!
Ангел милий, скинь мантилью —
Це прийшов до тебе Сам.

Всі багатства Уолл-стріту
Дам тобі, красо моя!
І Адольфа, і Беніто —
Все тобі прощаю я.

Що ті клятви в Сан-Франціско,
Що мені отой Потсдам —
Щастя нашого, Франціско,
Я порушити не дам.

Пастир божий, що в кармані
У моїх тепер сидить,
Вірний папа в Ватікані
Наш зв'язок благословить. —

Трелі... шепіт... зойки... фрази...
Мов голубці голубок,
Він шепоче їй про бази
І воркує їй про блок.

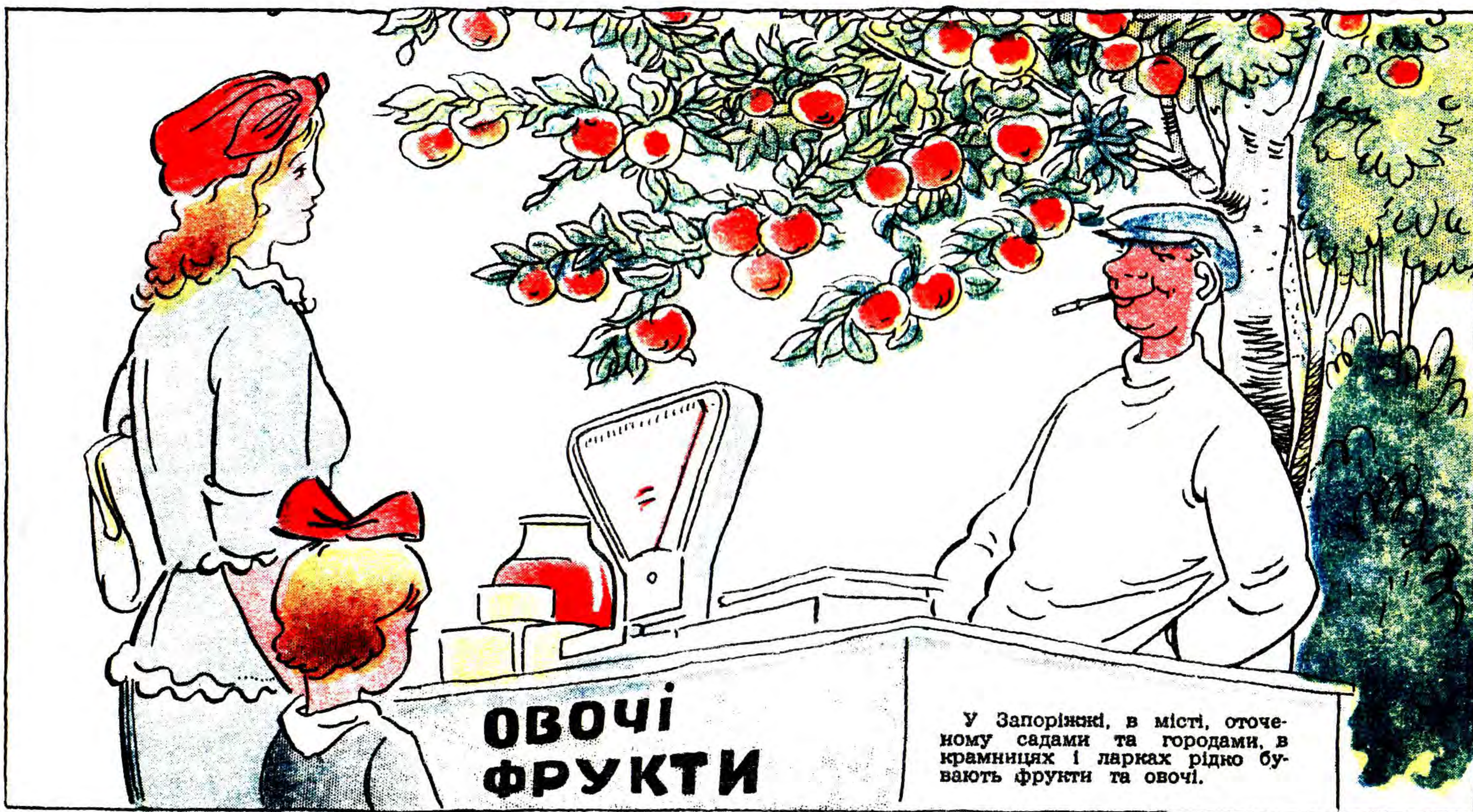
— Якщо я тебе, плутовко,
І полаю, — не зважай.
Це звичайна маскировка,
Щоб людей дурить — і край.

Як я прагну! Будь моєю!
Як змінився я на виду!
Я тебе на Асамблею
Чорним ходом проведу.

А не приймуть нас привітно,
Сам тоді, на злість ООН,
Я введу тебе в новітній
Атлантичний мій салон.

Ти мій кумир!
Ах, що нам мир!

Переклав Л. ЛЕОНІДЕНКО.

Мал. ВЕ-ША

ПІД ВИШНЕЮ, ПІД ЧЕРЕШНЕЮ...

— Чого вам? Яблук? Пробачте, немає. Чекаємо з Алма-Ата.

Томашка

Уже сутеніло, коли на перон станції Руднична зійшов з вагона фотокореспондент однієї столичної газети Євген Шумейко. Він глянув навколо, порився в кишенях і з прикрістю констатував, що там нема його вірного супутника — записної книжки! «Мабуть», — подумав він, — я забув покласти її в дорожній костюм. Що ж, доведеться якось обійтися без неї».

Йому треба було побувати на шахті. На шахті... на шахті... здається, «Центральній». А може, «Капітальній»? А втім, це не має значення: він знав, що ця шахта найкраща в районі, і кожна місцева людина залюбки покаже йому, як туди проїхати. Шумейкові треба було зробити знімки до нарису «Літо на донецькій шахті».

Він, як радив працівник газети, що раніш побував тут, вийшов на пристанційну площу і швидко знайшов підводу.

— Вам куди? — спитав старенький візник.

— Мені треба на «Центральну», — сказав навмання Шумейко.

— А я якраз звідтіля, — відповів візник, показавши пужалом у бік димного горизонту.

Візник виявився напрочуд балакучим і цікавим. Він з охотою повідомив фотокореспондентові, що привозив на станцію «хазяїна», тобто начальника шахти, який «пкотив на курорт», що його самого звуть Оникієм Степановичем, що в минулому він років з сорок працював на шахті, тепер на пенсії, а щоб не сидіти без діла, попросив «приставити до коней». Повідомивши ці дані про власну персону, Оникій Степанович перейшов до питань міжнародних і внутрішніх.

Шумейко, як умів, підтримував бесіду, а потім перевів її ближче до теми, яка турбувала його.

— А як поживає та сім'я... Матюхіна? Знаєте, бригада... прохідники... Батько в них почесний шахтар, бригадир, разом з ним працюють два сини.

— А-а... — догадався візник, — це Пахомови. Що ж, працюють потроху, стараються. Молодший, здається, вже й молоду собі підшукав. Скоро, мабуть, весілля згуляють. Молода, кажуть, культурна дівчина — яслами завідує...

— А як, папаша, у вас молодь поживає? До клубу ходить?

— А їм молодим що! — зауважив Оникій Степанович. — Танцюють, співають. Їм тепер можна, — додав він, помовчавши. — Це ж не старі часи: попотягаєш, бувало, годин дванадцять санчата з вугіллям або намахаєшся обушком, так ледве ноги тягнеш. А зараз глянь на шахтаря — походжає собі, як генерал на параді. А чому? — продовжував Оникій, обернувшись до сідока. — Звичайна річ: йому машина допомагає.

— А гірничий комбайн на шахті є? — жваво спитав Шумейко, який уже почав перекопуватися, що їде туди, куди треба.

— А як же! І не одині!..

— А з стадіоном як? — питав далі сідок.

— Не хочу брехати, — відповів Оникій Степанович. — Я футболом не цікавлюся. Бачив, возили дерево, ходили жінки, комсомольці з лопатами, а що вони там збудували, не скажу...

Столичного гостя, який прибув з такими приємними намірами, шахтарі зустріли більш, ніж гостинно. Почувши, що фотокореспондент збирається бути тут лише один день, вони всіляко допомагали йому. Познайомили з усіма визначними місцями рідного селища, одягли на його вимогу то мундир почесного шахтаря, то спецовку, позували на фоні терикону, в домашній обстановці і навіть під землею.

Невтомний Шумейко до вечора встиг зробити знімки у школі ФЗН, у дитячих яслах, у степу, де розташувалися табором геологорозвідники, сфотографував кілька раз шахтарське селище і, нарешті, зафіксував для потомків, приємно враженого цим, самого Оникія Степа-

новича, який і відвіз його до вечірнього поїзда.

У редакцію Шумейко з'явився саме тоді, коли там уже народжувався спеціальний шахтарський номер газети. Колеги сказали, що редактор жде не дідждеться його знімок. Окрилений цією звісткою, Шумейко сміливо переступив поріг кімнати секретаря редакції й урочисто проголосив:

— Є «Центральна»!

— Не «Центральна», а «Капітальна».

— Чому «Капітальна»? — оторопіло спитав Шумейко, з обличчя якого збігла вся урочистість.

— А тому, що в нас друкується нарис про «Капітальну», куди ми й посилали тебе.

— Але... я був... я був... на «Центральній».

Розгніваний секретар побіг до редактора. Шумейко залишився в кріслі, ніби чекаючи присуду.

Через десять хвилин секретар повернувся із зверстаною сторінкою газети.

— Що ми поставимо сюди? — люто ткнув він пальцем у нижню частину сторінки. — Нам потрібна панорама відродженої шахти, а ти, мабуть, привіз якийсь звичайний пейзажик.

— Чому пейзажик? — заперечив Шумейко.

— У мене є панорама.

— Сюди треба поставити фото бригади Альохіних.

— Є фото бригади Пахомових, усі троє — почесні шахтарі.

— А тут ось місце для стадіону, що будується.

— Стадіон уже збудовано, — сказав трохи веселіше Шумейко. — Там уже відбувся парад фізкультурників і футбольний матч.

— У нарисі розказується про нове шахтарське селище. Для нього залишено місце — ось тут.

— У мене є й селище.

— А скуди? Сюди що? Тут повинен стояти копер із зіркою: шахта ж передова!

— У мене є, — скромно сказав Шумейко.

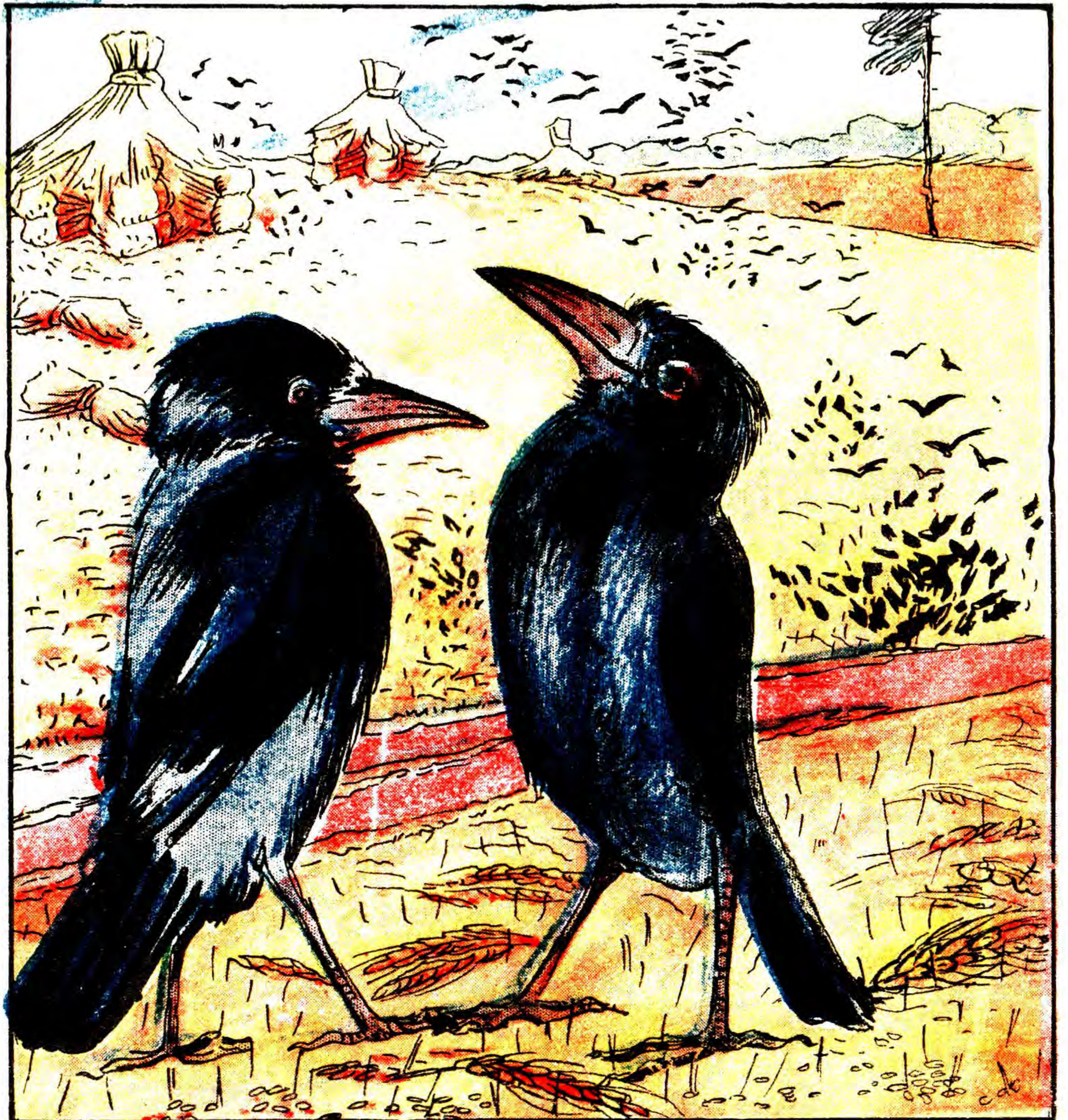
— Та яка ж це шахта? — здивувався секретар. — За всіма ознаками, це й є «Капітальна».

— Я теж так думав, — зрадівши, признався Шумейко, — але, виявляється, помилився.

— Ну, гаразд, — відповів уже більш миролюбно секретар, — роби знімки, а там подивимось. Можливо доведеться дати те, що є. Але догани вашій милості не уникнути.

Рано-вранці, коли редакторові принесли на підпис контрольний відбиток газети, він довго дивився на сторінку з нарисом «Літо на донецькій шахті».

— Знаєте, — сказав він секретареві, підвівши стомлене обличчя, — це ж чудово! Ми знали у Краснопільському районі одну передову шахту, а там виявилася й друга, не гірша першої. І вийшло, на мою думку, вдало: одній шахті ми присвячуємо нарис, а другій — знімки... Молодець наш Шумейко. Кмітливий, старанний й ініціативний. Треба буде йому оголосити подяку за цей фотонарис.

Мал. С. САМУМА

— Не розумію, чому кажуть, що на полях цього колгоспу гав ловлять? Ми чуємо себе тут чудово.

— Здрастуйте, Іване Степановичу, нарешті пожалували до нас!
— Нічого не поробиш — телефон на ремонті.

Містер Кертіс і його 14 кімнат

Не встиг безробітний Боб Кертіс зручніше вмотитися на садовій лаві, як перед ним виросло два джентльмени.

— Хелло! — сказав один із них. — Чи не здається вам, що ресторан «Привид ковтає котлети» виглядає куди комфортабельніше цієї лави, й що добрий шмат свинини, здобрений склянкою віскі, може різко поліпшити ваше світовідчужання?

Боб глянув на джентльменів, як на світлову рекламу, скривив губи й примружив очі.

— Десять доларів за десять запитань, — сказав другий джентльмен. — По долару за відповідь.

— Чи ви бува не з федерального бюро? — насторожився Боб.

— Ми робимо бізнес, старина, — заспокоїв його перший.

— Я стара людина, містери, — сказав Боб, глянувши з недовірою на настовбурчені кишені джентльменів, — і на вбивство не годжусь. Ви пошукайте для цього молодшого.

— Ніяких убивств. Ви йдете з нами. Ми ставимо вам десять запитань, ви на них відповідаєте. Говоріть тільки правду. Чисту правду. Нам потрібен чесний свідок. Ви говорите правду й одержуєте десять доларів. Подумайте! Не так часто в Америці платять за правду.

— По руках! — сказав Боб, і машина помчала його на одно з численних авеню, де шумить діловий світ.

...Із ресторану шикарна машина підвезла Боба й двох джентльменів до розкішного особняка. Тут джентльмени попросили Боба відпустити машину й повели його в дім.

У просторій кімнаті, вбраній килимами, метушилося кілька молодих людей. Вони поралися біля якихсь щитів із рубильниками й кнопками. Один із джентльменів звернувся до Боба:

— Ви пам'ятаєте наші умови? Жодних зайвих слів. Ніяких запитань. Відповіді повинні бути лаконічні.

Над дверима до сусідньої кімнати спалахнула табличка: «Увага!»

Метушливі молоді люди зникли за перегородкою. Боб залишився наодинці з своїми супутниками. Один із них підтягнув до себе довгий провод з невеличкою чорною коробочкою на кінці. Другий глянув на годинника й махнув рукою. Джентльмен, дивлячись на коробочку, напівголосно заговорив. Перших слів Боб не розібрав:

— ... живе типовий американський безробітний... Хелло, старина! Як вас звати? — звернувся джентльмен до Боба.

— Боб Кертіс, сер.

— Давно ви без роботи?

— Третій рік, сер. Як обрали цього...

Другий джентльмен наступив Бобові на ногу, а перший спитав:

— У вас велика сім'я, Кертіс?

— Дружина й троє дітей.

— Я бачу, ви в піднесеному настрої?

— Так, сер, стакан віскі перед обідом...

— Чи не скажете ви, з чого складалося меню вашого сьогодніш-

нього обіду?

— Мені важко, сер, всього було так багато...

— Де ви обідали?

— В ресторані «Привид ковтає котлети». Це десятидоларовий ресторан, сер.

— Ви приїхали на машині? Де вона?

— Я відпустив її перед домом.

— Чи не змогли б ви провести нас по кімнатах цього будинку, Кертіс?

Джентльмен, кидаючи короткі репліки в чорну коробочку, потягнув за собою провод.

— Зараз ми знаходимось у ідальні. Різьблені меблі свідчать про дещо застарілі смаки господаря квартири, зате опочивальня, до якої ми входимо, витримана в стилі останнього конструктивного модерну... А це, певно, дитяча кімната. Не будемо затримуватися тут й перейдемо далі... За нею... ще одна... й, нарешті, ця, остання чотирнадцята, крізь скляні двері якої видно ванну кімнату, кухню та інші служби... На цьому ми закінчуємо наше оповідання. Я прошу вас, Боб Кертіс, засвідчити, що ви говорили нам сушу правду.

— Істинна правда, сер, як перед богом... Я згоден, щоб ви відвідували мене щодня. Тільки я повинен сказати, сер, що десять запитань уже вичерпано і я прошу мої гроші... Ой!

Обидва джентльмени одночасно наступили йому на ноги, й один устиг заткнути рота. З-за перегородки вискочило ще два молодці й потягли Боба з кімнати. А джентльмен з проводом розшаркувався перед чорною коробочкою й щось швидко-швидко говорив. Боб не розібрав його слів, але, здається, він сказав, що господар трохи занедужав і приліг поспати.

Бобові теж захотілося спати. Далися взнаки всі перипетії сьогоднішнього дня, склянка віскі, ситий обід, прогулянка по чотирнадцяти кімнатах...

...Прокинувся Боб на тій же садовій лаві. Перед ним стояв приятель Майкл, колишній однополчанин і теперішній безробітний. Накрапав дощ.

— Хелло, старина! З чого це ти розіспався? — спитав Майкл.

Боб потягнувся, скочив на рівні ноги, помацав свої кишені й розсміявся. Невже це все приснилося?.. І він розповів приятелю про свою пригоду.

— Чудесно! — вигукнув Майкл. — Це схоже на звичайні жарти радіостудії «Голос США». Я теж на минулому тижні грав у них за десять доларів роль демобілізованого солдата, що нібито одержав на довічне володіння затишну ферму... Ходім, старина, під міст. Там у мене є затишний закапелок на двох вільних американців!

І радіофермер з радіовласником чотирнадцяти кімнат поспішили під гостинну арку великого мосту.

Ол. ПОДЧЕКАЄВ.

„БУВАЄ, ЩО Й ВЕДМІДЬ СТРІЛЯЄ...“

ПОЛЮВАТИ звіра й птицю та ще з собаками, — річ і приємна і корисна.

Цю істину добре знають і в Проскуріві — керівник «Облгазотживсировини» т. Уланов і керівник Облохоти т. Чеберяко.

Особливо хороша охота на звіра з гончими-костромичами.

От Уланов узяв із державної каси 3.300 карбованців, а Чеберяко на громадські гроші командировав у Кострому свого співробітника Слюсаря, де він і придбав двох гончаків за 3.300 крб.

Почали Уланов і Чеберяко полювати з собаками.

Чи то вже мисливці з них не цілкі, чи то вже пси були не прудкі, а тільки наслідки були з того всього, як і раніше, гіркі.

«Буває, — як то кажуть, — що й ведмідь стріляє...»

Та виявилась ще одна неприємна деталь, про яку в Проскуріві не знали.

Костромських собак треба обов'язково годувати, навіть тоді, коли їх перевозять у Проскурів.

Коли собаки почали вити, не із злості, а з звичайнісінького голоду, тоді т. Уланов знайшов гр. А. Г. Степанова, склав з ним угоду, за якою Уланов має постачати для собак харчі і платити за догляд 500 крб. на місяць.

Уланов харчів не дає, грошей не платить, собаки умови не їдять, ще дужче виють...

Один собака таки не витримав і втік...

Ми не знаємо, чи ще й досі він в Проскуріві другий пес, чи вже й він чкурнув, благословляючи розтринькувачів державних коштів Уланова та Чеберяко.

ДНІПРОВСЬКІ ПОРОГИ

Є ТАКИЙ пункт на Дніпрі — Гола Пристань. Відомий він ще під назвою, Гопри, — так скорочено іменують його на Херсонщині.

Херсонська торговельна база недавно відправила Дніпром в Гопри 34 ящики взуття. Завідувач цієї бази вголос вираховував:

— Від Херсона до Гопрів 18 кілометрів. Пароплав іде туди кілька разів на добу. Значить, прибуде вантаж на місце не пізніше як через день.

З цим підрахунком не можна було не погодитись. Та знайшовся один такий, який не погодився:

— Не через день, — заперечив він, — а через три дні. По воді ж відправлено...

Скептично настроєного товариша зняли на сміх. І справді, життя показало, як гірко він помилився: вантаж прибув до Гопрів не на третій, а на... тринадцятий день.

Клієнти портоуправління, яким доводиться місяцями чекати своїх вантажів, не без підстав тепер говорять: не кажи Гопри, поки не переключиш дніпровські бюрократичні пороги.

Б. ТИМОФЕЄВ

СПІВЕЦЬ І ГОРОБЕЦЬ

(БАЙКА)

Одного ранку край вікна Співець

Захоплено наспівував рулади.

І тут же цвірінчав близьенько Горобець —

«Цвірінь-цвірінь!» — з карнизу, мов з естради.

«Дивись, який крикун, ти де такий узявся, —

Співець до нього обізвався, —

Твоє «цвірінь», що в гави — «карр»,

Ну, що це за репертуар —

І монотонно й не цікаво...»

«Я — птиця скромненька, — промовив той

лукаво, —

А ти — вже знаменитий бас,

Та скільки спільного у нас:

Ти двадцять років з пісню живеш,

Співаючи одне і те ж —

Всі ті ж дві арії, а третя на запас...»

«А киш, поганій!» — розлютився бас,

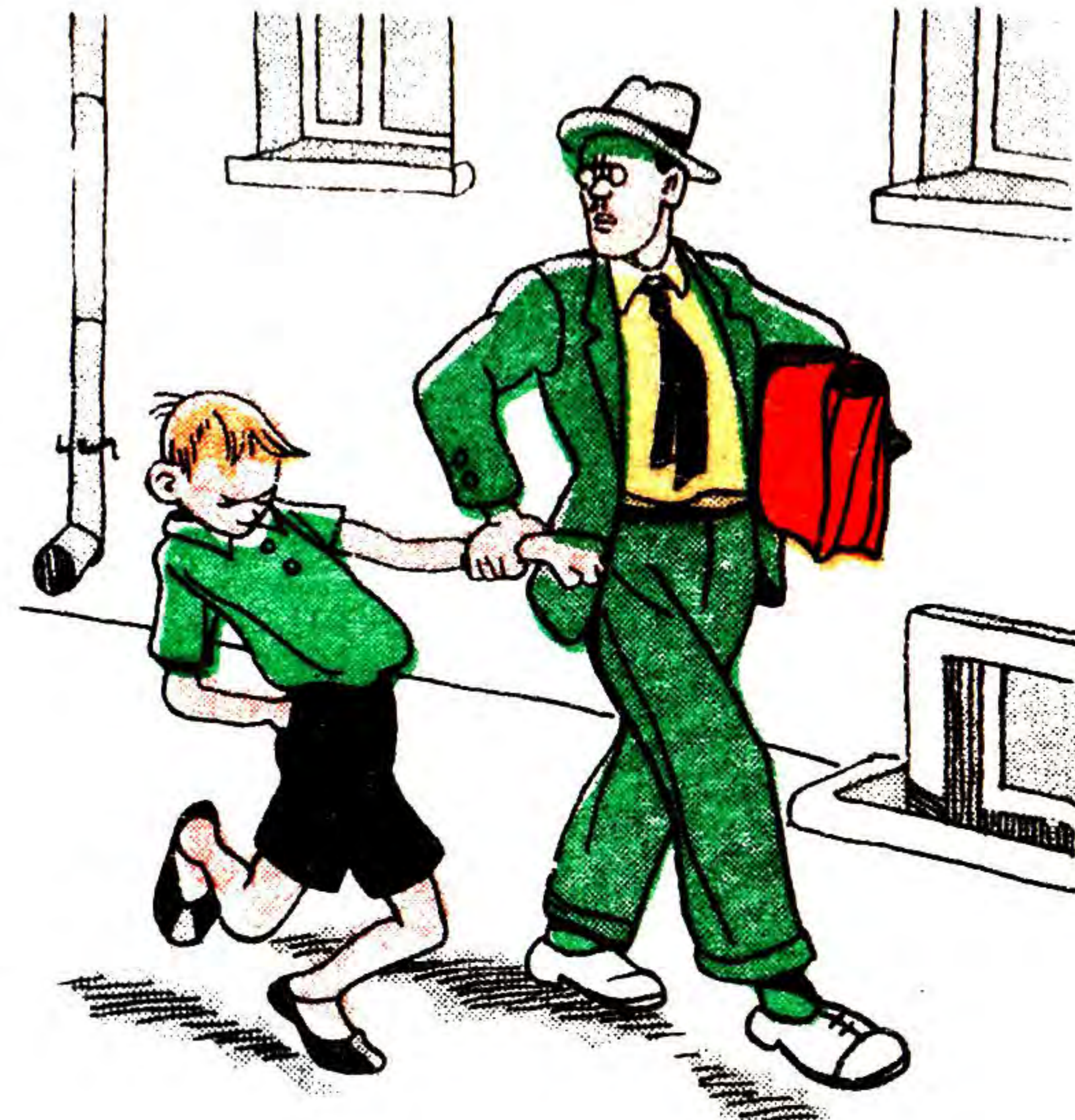
І Горобцеві вслід летить ломака...

Як видно, правди не любив оцей співак.

Переклад І. ШАВЛОВСЬКОГО.

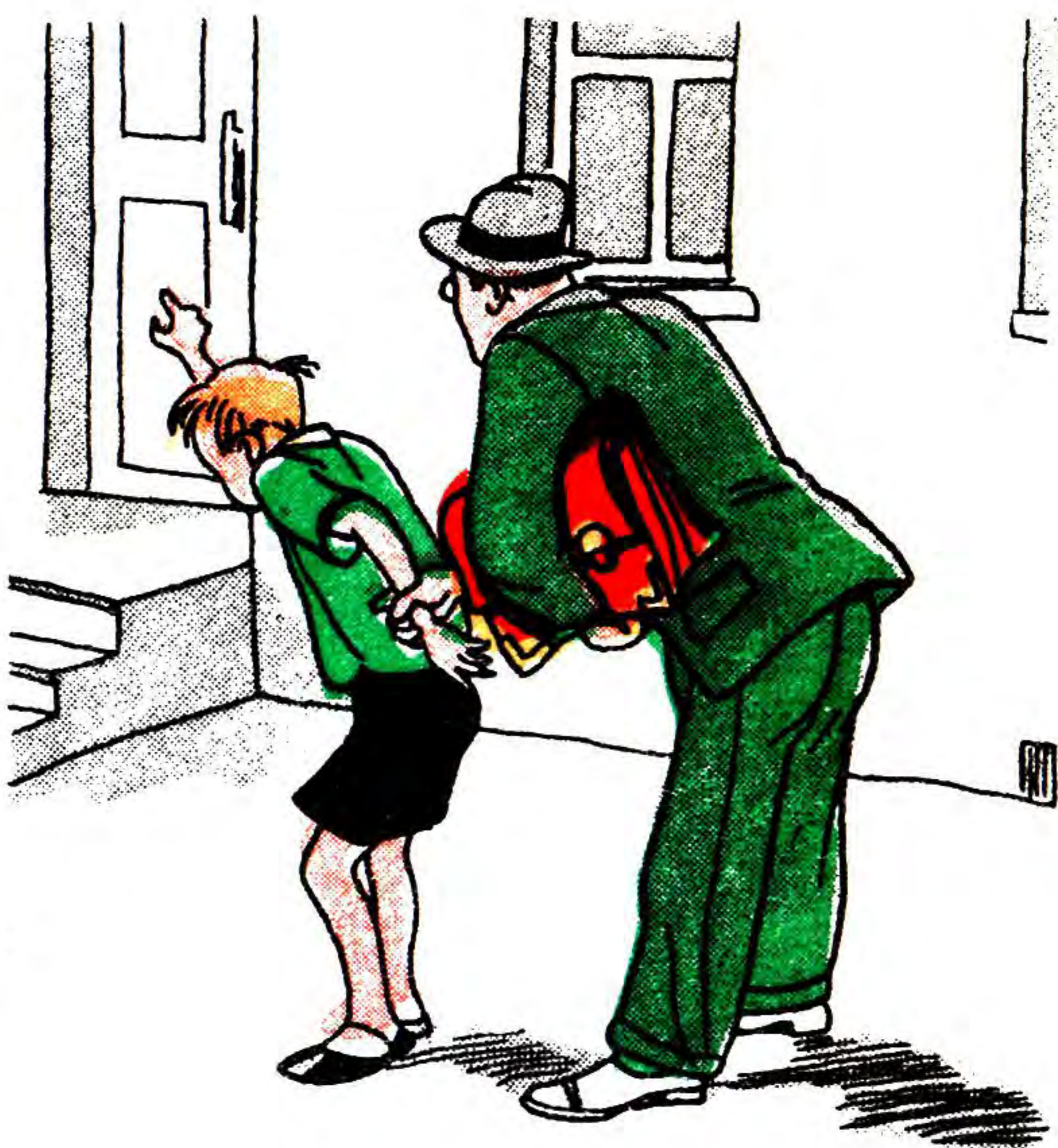
— Хіба можна кидати каміння в машину?! Ану покажуй, де живеш, я відведу тебе до батьків і прочитаю їм мораль.

— О, та ми з тобою, здається, живемо на одній вулиці! А який провулок?

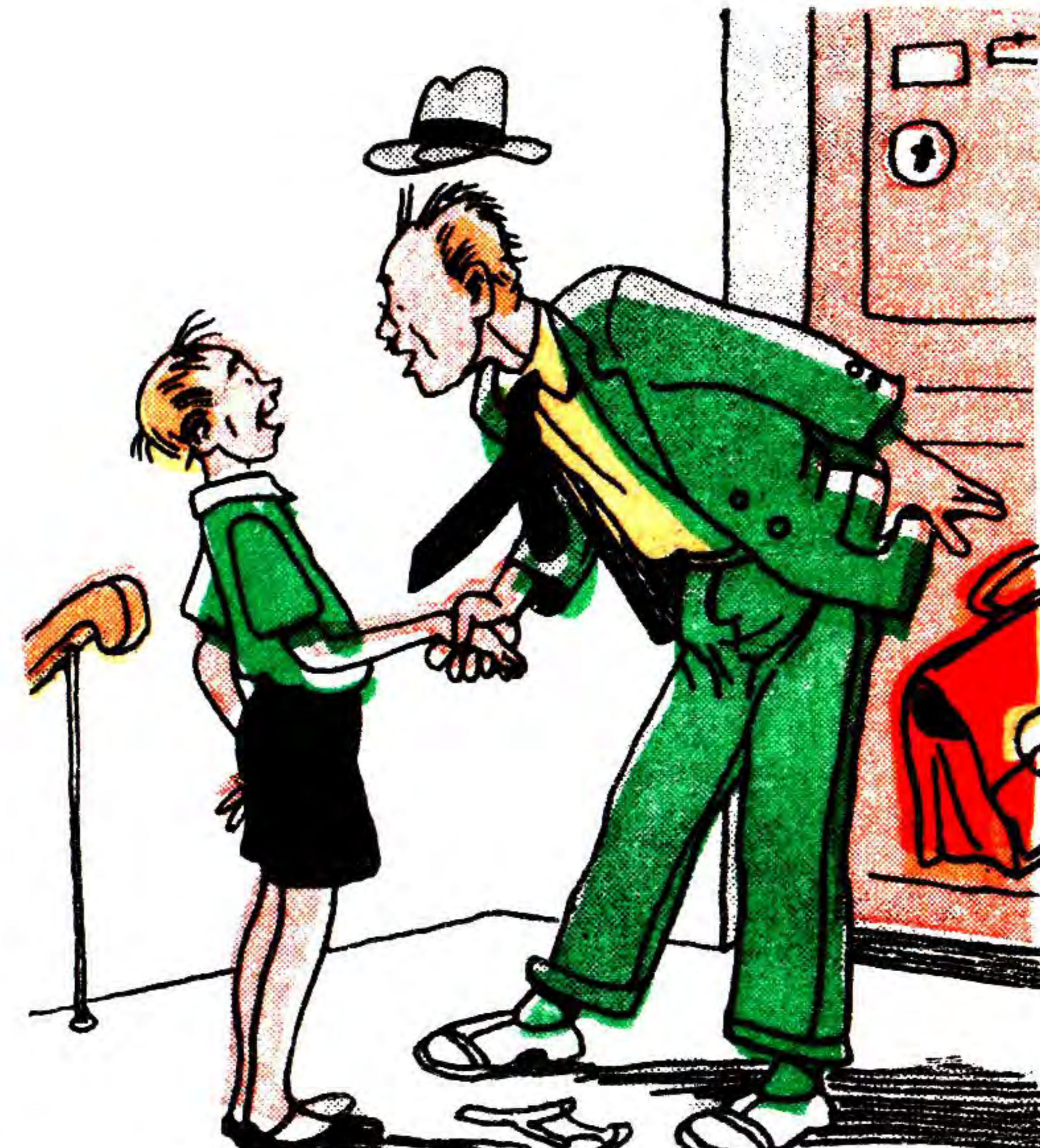
— І живем на одному провулку? Можливо, навіть, сусіди? Будинок який?

— Що, і живемо в одному будинку? Може, я й батька твого знаю, обличчя твое мені щось знайоме.

— От ловко, навіть в одному під'їзді! Ти живеш в якій квартирі?

— Та ти наче мій син? Ну, так і є... Коли ж ти встиг вирости, шибенику?

ГАРМОНЬ, ГАРМОНЬ...

На перчанську виставку надійшли новітні вироби Житомирської фабрики музичних інструментів. Ось гармошка з хроматичним строем, придбана недавно Боровицьким сільським клубом. Ще не донесли її до клубу, а вже з неї випали «голоси».

А ось така ж хроматична гармонь, випущена 19 квітня 1949 року. Досить натиснути пальцями на клавіші — і гармонь відповідає душороздираючим вереском. Вже ви відняли від клавіш пальці, а гармошка все ще грає, грає, жалю завдає...

Не доводять ці жалісні звуки лише до серця директора музичної фабрики А. М. Гафта. Він спокійно продовжує випускати музикальний брак.

До відома хатніх господарок: надійшов у продаж емальований посуд Запорізького міськпромкомбінату. Виконуючий обов'язки директора промкомбінату т. Шаптала, із скромності, фабричної марки на своїх наструлях не ставить, але їх легко пізнати по таких прикметах:

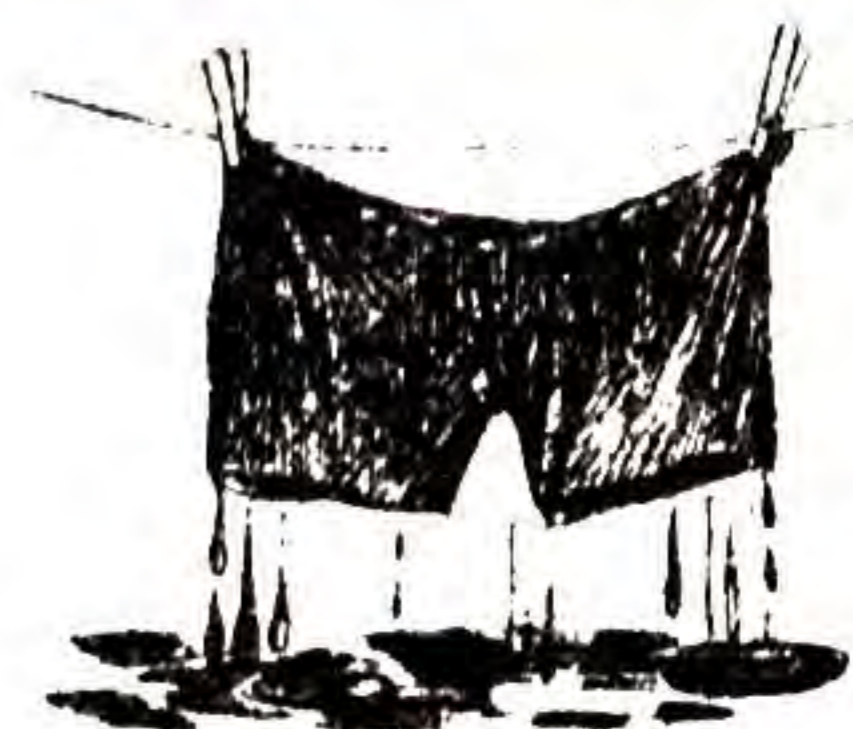
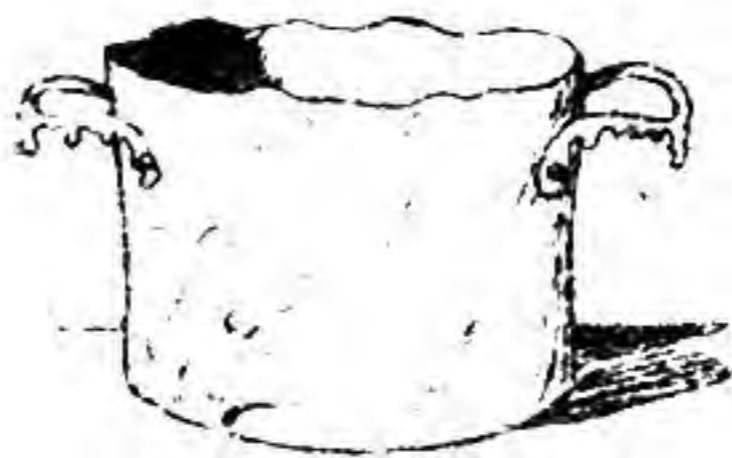
якщо на емальованому посуді окремі місця не покриті емаллю — знайте, це продукція Запорізького міськпромкомбінату;

якщо поріжете собі

пальці об гострі, як бритва, краї наструлі, — значить, зроблена вона на вищезгаданому підприємстві;

якщо в посуді на вушках задирки, а довкола вушок широкі плями закипіння, — то цей посуд, безумовно, виготовлено тільки на промкомбінаті, де виконує обов'язки директора т. Шаптала.

Як саме виконує т. Шаптала обов'язки директора — говорити не будемо. Про це продукція говорить.

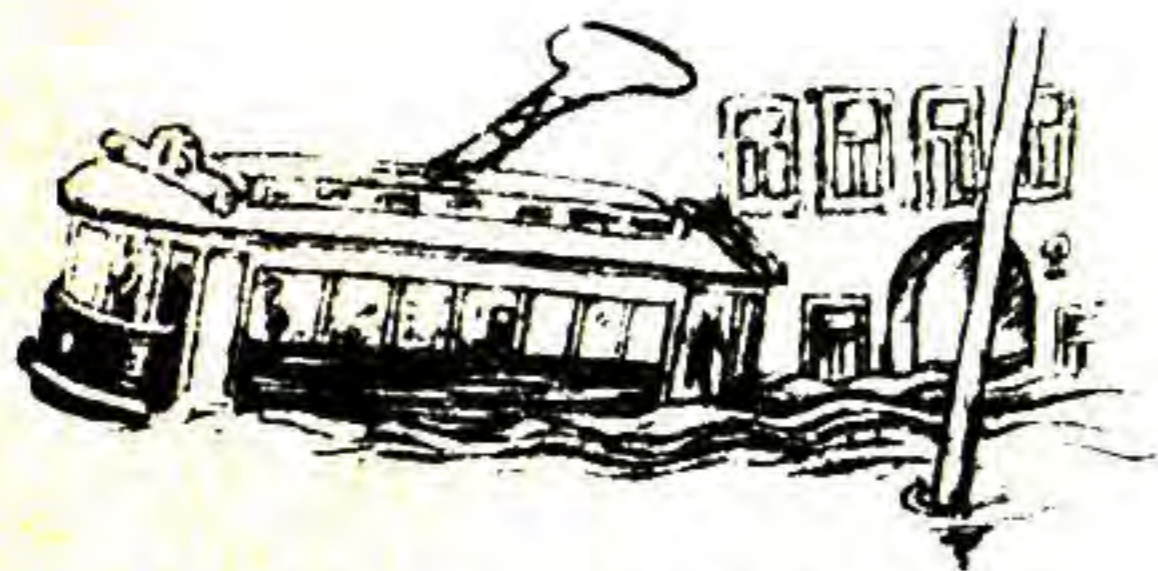
ВОДОВОЯЗНЬ

Закінчиться літній сезон, а у купальників ще надовго залишиться в пам'яті згадка про труси херсонської артілі «Трудпобут» (голова Дяченко А. Ф.).

У цих трусах можна купатися, але вибратися чистим з води — абсолютно неможливо: фарба так з них і стікає, залишаючи чорні плями на тілі і брудні сліди на воді.

Прочитавши на цих трусах бракерський помітку «1-й сорт», споживач, безперечно, спитає:

— Навіщо ж каламутити воду? І справді, навіщо?

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Водна стихія вабить до себе майстрів пензля і пера своєю суворою і могутньою красою. Про таку стихію пишуть вірші, її малюють на картинах. Але є й така стихія, яку ні віршами не опишеш, ні фарбами не змалюєш. По таку водну стихію в Києві далеко й ходити не треба. Приїдь трамваем у дощ на вулицю Воженка (Бульйонська) і власними очима побачиш, як бурхливі потоки дощової води заливають тут двори і будинки від № 111 до № 125.

Виникнення цієї повені зв'язане з реконструкцією трамвайної лінії. Під час реконструкції під колією забули прокласти водозливи. Кому належить пріоритет у цій забудькуватості, — трамвайно-тролейбусному управлінню на чолі з т. Піжиковим, чи Кагановицький районі на чолі з т. Ігнатенком — жителі залитих будинків не знають. Вони про водну стихію ні віршів не пишуть, ні картин не малюють, а беруть лопати та канави копають.

Вся ця історія, шановний Перче, гідна лише твоїх сторінок.

МЕШКАНЦІ БУДИНКІВ № 111, 113, 115, 117, 119, 123, 125 по вул. Воженка.

м. Київ.

ДОРОГІЯ ПЕРЧЕ!

Як примусити доїтись ялову корову?

За всіма довідками з цього питання радимо звернутися в с. Піжівку, Староушицького району, Кам'янець-Подільської області, до голови колгоспу Дениса Скрипника.

Була у голови колгоспу ялова корівка. І не було у нього від цієї корівки молока. Поставив голова свою корівку на колгоспну ферму — і повилилося у нього молочко.

Ранком і ввечері його повними глечинами несуть голові колгоспні доярки.

І головне, це молоко дістається Скрипнику без найменших витрат — за рахунок колгоспу.

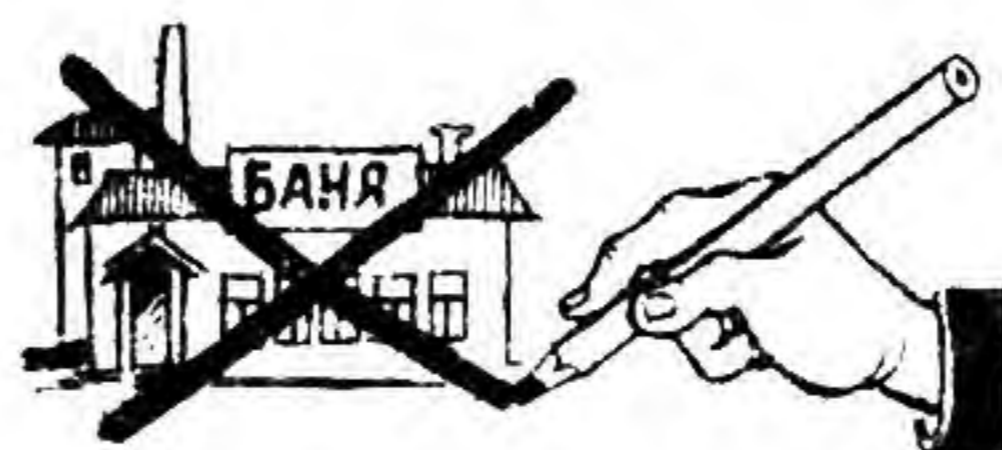
Ось до чого може дійти людина, яка перетворює колгосп на власну діяну корову.

А. КИРИЧЕНКО.

Вінницька область.

ПЕРЦЯ

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Бути чи не бути?

Це гамлетівське питання недовго тривожило керівників Жашківського району (Київська область). Коли виникло питання про розширення маслозаводу, в Жашкові вирішили: бути йому розширеним.

Коли ж зайшло про те, як розширити маслозавод, ті ж керівники також не завагалися:

— Передати маслозаводові місцеву баню! — ухвалили вони.

Сказано — зроблено. І в Жашкові не стало бані.

Тепер гамлетівське питання ставлять уже сами мешканці райцентра. Бути чи не бути комусь «похваленим» за таке мудре рішення.

М. СЕРГІЄНКО.

ТОВАРИШУ ПЕРЦЮ!

Що б ти зробив, якби був головою колгоспу і одержав таку вказівку, підписану зав. Теплицьким райвідділом сільського господарства т. Кравченком:

«Голові к-пу ім. Леніна,

село Росоша.

Вашому колгоспу занаряджено з Гайсинської міжрайбази Сільгоспспостач такі машини по підготовці кормів і переробці продукції тваринництва: 1) Масловиготувачів — 2) Жмихдробилок — 3) Просорушок — 4) Рослиногодівників — 5) Кільчастих котків — 6) Кукурудзозомолотарок — 7) Коренерізок —

З одержанням цього організуйте негайно закупку таких і повідомте райвідділ с/г».

Закупки «такових» ми не організували, однак, повідомити завідуючому Теплицьким райвідділом сільського господарства децю можемо: не читаєте, т. Кравченко, того, що вам підкладають, не задумується над тим, що підписуєте. Дивіться, читайте, а то, вам ще і не так підкладуть.

М. МАКСИМЧУК, голова колгоспу.

ДОРОГІЯ ПЕРЦЮ!

Кинь оком на наше Братське педагогічне училище. Тут навчаються здебільшого дівчата, але є і хлопці. І саме на нашу статтю дирекція звертає нуль уваги. Які там, мовляв, хлопці, — дівчата та й усе!

От тому, пишучи листи до батьків хлопця, дирекція звертається так: «Ваша дочка (!) навчається в Братському педучилищі...» або «...з Вашої дочки ми виховуємо радянського вчителя...» і т. д. в такому ж дусі.

У батька чи неньки, звичайно, після читання такого листа волосся стає диба. «Оце так — думають перелякані батьки, — віддали учитись в педучилище сина, а там з нього дочку зробили. І що ж купувати тепер дитині: штани чи може спідничку?»

А після закінчення курсу дирекція у матрикулах синім по білому так хлопцям і ліпить: «Переведена (!) на IV-й (чи там на який інший) курс». Це вже в державному документі так!

Може комусь і весело від цього, а нам, хлопцям, — анітрохи.

Г. СЕМЕСЬКО,

студент III курсу Братського педучилища на Миколаївщині.

ПЕРЦЮ ДОПОМІГ

У ПЕРЦІ № 5 було вміщено замітку «Коло річки, коло броду...»

Виконком Криворізької міськради повідомив редакцію, що Криворізький металургійний завод розпочав будівництво капітального моста, який з'єднає Зелене місто з заводом.

Редакція одержала листа від колгоспників села Кудрявцево (Мостівський район на Одещині) про незаконні дії голови виконкому сільради Чебанюка. При розслідуванні факти, зазначені в листі, підтвердилися. Як повідомив Мостівський РК КП(б)У, Н. Д. Чебанюка виключено з партії, знято з роботи та засуджено до 7 років тюремного ув'язнення.

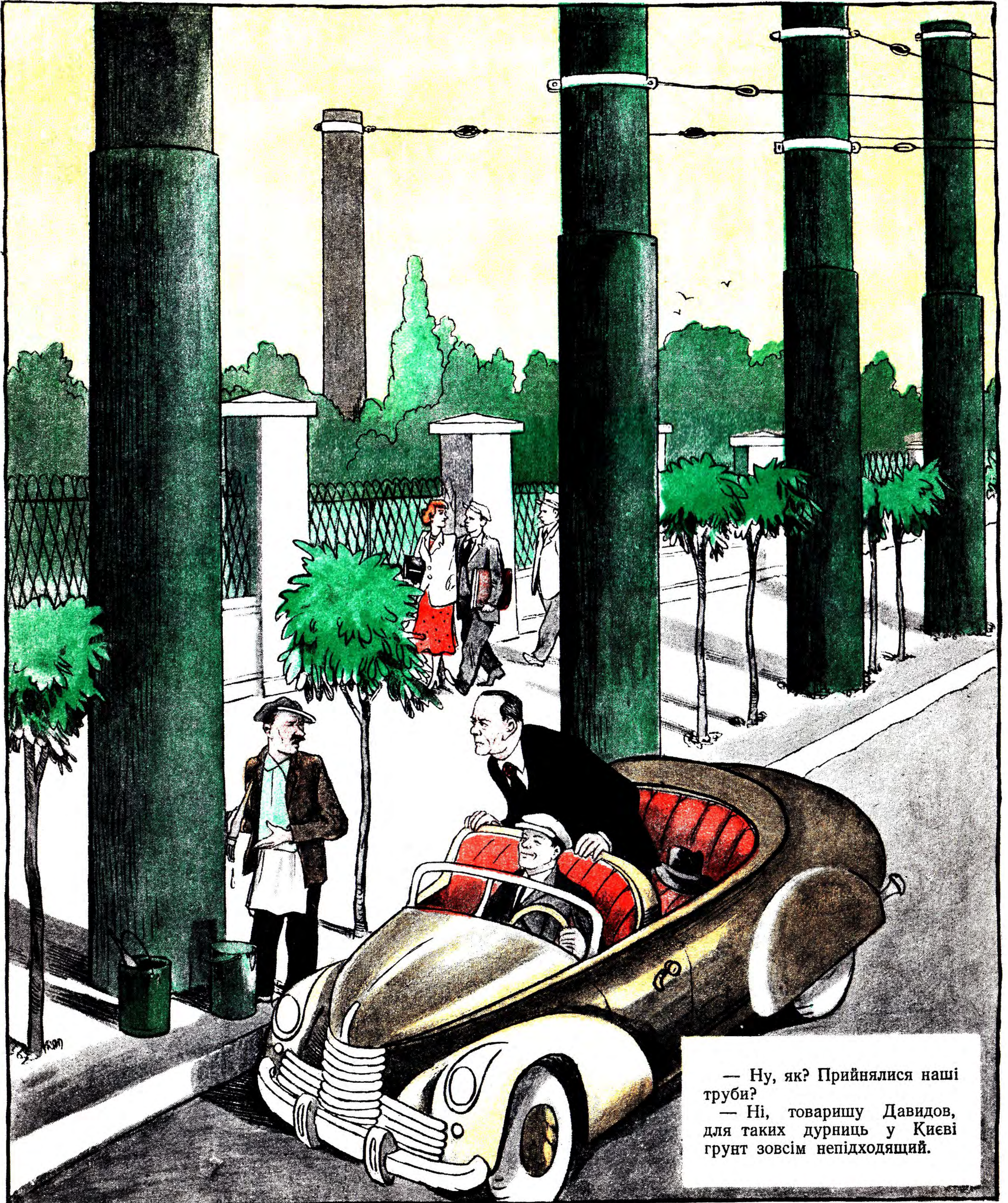
Бригадир городньої бригади Антонівського (Томашпільський район на Вінничині) будинку відпочинку тов. Снігур поскаржився ПЕРЦЮ на те, що його незаконно звільнили з роботи. Незважаючи на рішення МРКК, директор будинку відпочинку т. Мідянська не поновлювала Снігура на роботу.

За проханням ПЕРЦЮ цієї справою зайнявся Вінницький обком профспілки працівників Медсантруд. Обком повідомив редакцію, що І. В. Снігура поновлено на роботі і за рахунок т. Мідянської йому виплачено компенсацію за вимушений прогул.

ТРУБОНАСАДЖЕННЯ

Виконком Київської міськради (голова т. Давидов) «оздобив» Бульвар Т. Г. Шевченка незграбними стовпами-трубами, які зіпсували всю красу однієї з центральних магістралей столиці.

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

— Ну, як? Прийнялися наші труби?

— Ні, товаришу Давидов, для таких дурниць у Києві ґрунт зовсім невідходящий.